

SVOBODNA SLOVENIJA

ESLOVENIA LIBRE

AÑO (LETO) XXX (24)

No. (štev.) 42

BUENOS AIRES

21. oktobra 1971

Ob 20-letnici Rožmanovega zavoda

Leta 1948 je slovensko begunsko semenišče nadaljevalo svoje življenje in delo v Argentini. Že v San Luisu je škof Rožman skupaj z vodstvom semenišča sklenil ustanoviti dijaški zavod. Po preselitvi semenišča v Adrogué pri Buenos Airesu so marsikatero ovire odpadle.

Kateri je bil glavni razlog za ustanovitev zavoda? Semenišče je tedaj imelo 30 bogoslovcev, ki bi v šestih letih semenišče izpraznili, na prihod novih kandidatov pa ni bilo mogoče upati, vsaj ne v zadostnem številu. Zato je bil z začetkom šolskega leta 1952 ustanovljen „škofov dijaški zavod“ po zgledu škofovih zavodov v št. Vidu.

Namen „škofovega zavoda“ je povedan v 2. odstavku osnutka zavodovih pravil: „Namen škofovega dijaškega zavoda je priprava gojencev, ki imajo duhovniški poklic, za vstop v slovensko veliko semenišče. A v ustanovi je zavarovana popolna svoboda pri izbiri poklica. Zato naj vsi gojenci prejemajo popolno tukajšnjo izobrazbo (s potrebnim slovensko), z „bachilleratom“ državno priznanim, da bodo tisti, ki ne bi vstopili v veliko semenišče, mogli uspešno nadaljevati in dovršiti visokošolske študije na tukajšnjih univerzah in postati dobri slovenski v Argentini vzgojeni izobraženci in najboljši katoličani, po dobri katoliški verski vzgoji, ki so jo v zavodu skupaj z duhovniškimi kandidati prejeli.“

Če kdaj, potem je danes še bolj razumljiv ta dvojni namen zavoda. Že v škofovih zavodih doma so poudarjali, da ne potrebujemo samo dobrih duhovnikov, ampak tudi dobrih katoliških mož, obrtnikov in izobražencev. V kolikšni meri je bil ta namen dosežen, pozna najbolje Bog, ki vidi, koliko so srca zavodarjev ostala zvesta besedam in zgledom predstojnikov in okolja, v katerem so preživeli srečna zavodska leta. Dalje vsak zavodar sam v sebi čuti, bodisi poročen ali duhovnik, z bachilleratom ali ne, vsak zase ve, koliko močno sled je pustil zavod v njegovem življenju in koliko je sam doprinesel, da bi božja in slovenska sled v njegovem kasnejšem življenju nikdar ne zginila. Tako ali tako pa čuti koristnost Rožmanovega zavoda naša izseljenska družina. Tudi če bi leta in okolje v kom zbrisala zavodsko versko in slovensko vzgojo, mu bo za vedno ostalo v pameti in v srcu jasno poznanje kaj je prav in kaj ni prav, kaj je versko življenje in kaj je verska otopenost, kaj je naše in kaj ni, kako moram naše ljubiti in tuje spoštovati. To skupno mišljenje in življenje v zavodskih letih je med bivšimi zavodarji ustvarilo duhovno bratstvo, ki mora nujno dobro vplivati na viden ali skrit način na celoto.

Ob 20-letnici so posebej tisti, ki jim je zavod neposredno pomagal do omenjene vzgoje, dolžni hvaležnost najprej Bogu, ki je dal škofu Rožmanu in vodstvu semenišča že tedaj spoznanje in pogum za ustanovitev zavoda. Če kdaj, potem gotovo ob 20-letnici pravičnost zahteva veliko hvaležnost vsem predstojnikom, ki so skozi vseh dvajset let ali po več let bogatili včasih muhaste zavodarje s svojim verskim in narodnim poučevanjem, prepričevanjem in opominjanjem. Veliko smo dolžni vsem dobrotnikom, ki so na tako različne načine spremljali skrito življenje zavoda v oddaljenem Adroguéju. Bog naj povrne predstojnikom, dobrotnikom in staršem na vsakemu najbolj primeren in potreben način!

Dragi rojaki! Hvaležni smo vam za molitveno in denarno pomoč. Prosimo vas, da tudi v bodoče spremljate delo in potrebe zavoda. Vabimo vas na proslavo 20-letnice, ki bo 31. oktobra na zavodskem vrtu! Dragi starši, v zavodu je prostora za 40 do 50 fantov. Pošljite svoje fante srednješolce v zavod. S tem boste pomagali sebi, svojim sinovom in zavodu, da bo še naprej mogel vršiti svoje versko in slovensko poslanstvo.

Bivši zavodar

KAJ BO S SLOVENIJO?

ZDA BI DOBAVILE KVEČJEMU OROŽJE

Gotovo je, da bi se junija 1948, ko se je jugoslovanski režim odločil za lastno pot komunizma, Stalin odločil za invazijo Jugoslavije, ko bi ga ne zadrževal od nje jaltski dogovor (1945), po katerem sta si Zahod in Vzhod razdelila vpliv nad Jugoslavijo, in pa strah pred atomsko bombo, ki so je imele tedaj le ZDA. Moskva se še do danes ni mogla sprijazniti z „nezvesto“ jugoslovanske partije.

Lanska jesen se je zdela zreła za sovjetsko ukrepanje: mednarodni spori v Jugoslaviji so se skrajno zaostriili, gospodarska kriza je zavzela nevarne mere, partijsko in vladno volstvo je bilo zbegano. Moskvo je zadržal od njenih načrtov mogoče najbolj Nixon z obiskom Jugoslavije lanskega oktobra. S tem je hotel pokazati beograjski režim doma in svetu, kdo stoji za njim.

Letošnjo pomlad so gotovo ne brez blagoslova iz Moskve oživili delo jugoslovanski stalinisti v državah Varšavskega pakta, te članice so pa od srede maja vpričorile verigo manevrov v bližnji jugoslovanske in romunske meje. V odgovor na to je moral jugoslovanski zunanji minister na obisk v Peking. Pa tudi Ceausescu je šel tja.

Povsem novo razmerje v sorazmerju sil v svetu je pomenila nepričakovana Nixonova napoved, da bo obiskal Kitajsko. Moskva je ta korak razumela kot „komp'ot za razdelitev sveta“. Madžarski tisk je celo odkril ob tem kitajsko protisovjetsko os Tirano—Beograd—Pukarešta.

Šef sovjetske partije Brežnjev je v

odgovor na Nixonovo napoved sklical v začetku avgusta na krimski polotok svoje kolege vzhodnega bloka, razen Romunov. Za primer spopada s Kitajsko so sklenili, zavarovati si hrbet proti Zahodu (v enem mesecu je bilo berlinsko vprašanje rešeno), zagotoviti si meje s Kitajsko (število vojakov na kitajski meji so Sovjeti dvignili na 3 milijone 375.000), proti „neubogljivim“ komunističnim državam pa so sklenili, nadaljevati boj za utrditev enotnosti (en dan po konferenci so začele članice Varšavskega pakta manevre na Madžarskem in Brežnjev je določil dan svojega obiska Beograda).

Kako se bo razvijalo „balkansko vprašanje“ v bližnji bodočnosti?

Na to vprašanje ne more danes nihče z gotovostjo odgovoriti. Celo Rusija verjetno še ne ve, kaj bo storila na tem področju. Še vedno obstaja upanje, da najdeta Moskva in Beograd neki skupni jezik in se vse uredi za zeleno mizo.

Kaj pa v nasprotnem primeru? Ali bi se Moskva odločila za invazijo, kljub temu da Jugoslavija ni članica Varšavskega pakta? Ali bi v tem primeru vmes posegla Kitajsko? Kdo ve. Gotovo je le, da ZDA ne bi poslale v Jugoslavijo niti enega vojaka, kvečjemu bi dobavile orožje.

Odgovor na ta vprašanja je v bodočnosti. Že sedaj pa je gotovo le to — prav v času posebnih napetosti v svetu postane to še bolj jasno — da je bil za povojno Jugoslavijo komunizem vse prej ko blagoslov.

„Naša luč“, Celovec, oktober 1971

VOJAŠKI MANEVRI V JUGOSLAVIJI

TITOVA SVOBODA 71 IN SAMOTOLAŽBA

V Titovi Jugoslaviji so pred dobrim tednom končali z „največjim“ vojaškimi manevri, kar jih je doslej imela jugoslovanska vojska, kakor je poročala uradna jugoslovanska tiskovna agencija Tanjug.

Tokrat je Titovo vojaško poveljstvo prvič „preizkusilo nov obrambni sistem sodelovanja med rednimi oboroženimi silami in pred nekaj leti ustanovljeno ljudsko obrambo“, slonečo na krajevnih obrambnih celicah, ki jih sestavljajo najzavednejši partiji, izvežbani tudi za gverilsko bojevanje. Tanjug je poročala, da se je sodelovanje med redno vojsko in „ljudsko obrambo“ izkazalo kot „polno“ in da se je „povsem obneslo.“

Manevrom so dali naslov „Svoboda 71“. Ljubljansko Delo je zapisalo, da „bolje ne bi mogli,“ dasi je „za našo deželo številka ob svobodi povsem odveč. Svoboda 45, 71 ali 2000!“

Poveljnik manevrov je bil poveljnik štaba jugoslovanske vojske Viktor Bubanj (slovensko: boben), udeležili pa so se jih — ne na terenu samem, temveč na spremljajočih slavnostih, ki jih je posejal Tito, tudi stari slovenski partiji (v uniformah, s titovskimi na glavi): Edvard Kardelj, Sergej Kraigher, France Popit, Janez Vipotnik, Stane Kavčič, Mitja Ribičič, Marko Brulc, Stane Dolanc, Miha Marinko, Franc Leskošek, Marijan Breclj in Rado Pehaček. Na manevrih so obujali spomine na partizanske — oni so jih imenovali: pohode, dasi so bili predvsem v Sloveniji običajno le begi pred zmagovitimi domobranci.

Sovražniki na manevrih so bili „plavi“ (!), ki so „zasledili vso Belo Krajino“ ter predele Like in področje v severozahodni Bosni, „naši pa so bili rdeči“, ki se jim je „posrečilo sovražnika uničiti.“ Raznovrstni komentariji so se širili med ljudmi, ko se je na manevrih maršal Tito pojavil v plavi maršalski uniformi.

Še več komentarjev pa sta povzročila dva Titova govora na manevrih. Prvega je imel na sestanku z delegacijo Združenja rezervnih vojaških eta-rešin, drugega ob zaključku manevrov

„pred 200.000 glavo množico“, je poročala Tanjug, obkrožat v Karlovcu, kjer je bil sedež vodstva manevrov.

Šovinizem in razredni sovražnik

Vojaškim starešinam je Tito med drugim očital, da se premalo „posvečajo skrbi za enotnost naše države,“ nakar je prešel na napadanje „nezajezelenih elementov, sovražnikov naše socialistične ureditve.“ Opozoril je, da „tudi šovinsti dvigajo glave“ in povedal, kako on, Tito, „gleda na šovinizem. O šovinizmu Srbije, Hrvatske ali Slovenije ni mogoče govoriti, kajti kje bi bil potem delavski razred, ki je nosilec našega razvoja... Kako bi torej mogli govoriti o šovinizmu nasploh? Zato lahko govorimo samo o posameznih nacionalističnih skupinah znotraj Hrvatske, Srbije, Slovenije in drugih republik.“

Še vedno se Tito tudi ne more znebiti strahu pred tkim „razrednim sovražnikom“, ker je nadaljeval: „Razredni sovražnik je živ, stopil je na plan, iz nacionalizma in šovinizma je naredil oporišče za svoj boj proti socializmu... Položaj je včasih prav nemo-goč... se zdi, da vsa Jugoslavija vre, še več, kot da se je razredni nasprotnik prebil celo v vrhove. Tega ne smemo dovoliti...“

Tito se je nato povrnil na tkim. spremembo ustave, ki so jo nedavno izvedli: „Med pripravljanimi ustavnimi dopolnil... so se širile vse mogoče govorice, da naša skupnost na primer razpada, da se bo jugoslovanska enotnost razbila itd. Pri tem ni šlo samo za politično hujskaštvo sovražnika, temveč je bilo precej nerazumevanja tudi pri naših (partijskih) ljudeh...“

Politična emigracija

V mislih je Tito imel politično emigracijo, ko je nadaljeval:

„Ob Jugoslavijo zaradi njene zemljepisne lege pljuskaajo razni negativni sovražni valovi. Tovariš iz Slovenije je malo prej dejal, da imamo odprte meje, da k nam prihajajo milijoni tuj-

Un nuevo atropello

La policía secreta soviética registro hace algunos días el departamento del historiador Roy Medvedev en Moscú y confiscó manuscritos inéditos sobre José F. Stalin, los judíos soviéticos y el papel que desempeñaba la URSS en Europa oriental, informaron fuentes disidentes.

Los informantes dijeron que Medvedev ha protestado ante las autoridades oficiales y demandó la devolución del material que, adujo, representaban años de trabajo.

Medvedev es hermano gemelo del genetista Zhores Medvedev quien fue recluido en un manicomio durante tres semanas en junio de 1970 y libertado después de una campaña de protesta internacional iniciada por Roy y el físico nuclear Andrei D. Sakharov. Zhores Medvedev había publicado críticas de la ciencia y política soviéticas.

Tanto dentro de la Unión Soviética, como en los países del mundo libre, se han levantado airadas voces de protesta, por este nuevo atropello contra la libertad humana.

Novo preganjanje

Sovjetska tajna policija je preiskala pred dnevi stanovanje ruskega zgodovinarja Roya Medvedeva in zaplenila rokopise o Stalinu, sovjetskih judih in o vlogi Sovjetske zveze v Vzhodni Evropi, tako so poročali disidentski viri.

Poročevalci so navedli tudi, da je Medvedev protestiral pred oblastmi in zahteval vrnitev zaplenjenega materiala, ki predstavlja zanj dolga leta truda.

Roy Medvedev je brat dvojček Zhoresa Medvedeva, ki je bil v juniju leta 1970 tri tedne zaprt v norišnici in nato osvobojen zaradi ostre mednarodne kampanje proti takemu postopanju, katero sta sprožila Roy in nuklearni fizik Andrej Šaharov. Zhores Medvedev je bil objavil kritike o sovjetski znanosti in politiki.

Tako v Sovjetski zvezi kakor v svobodnem svetu so se dvignili ogorčeni glasovi in protestirali proti temu novemu primeru preganjanja in kršitve človeške svobode.

ceV. Prav gotovo so med njimi takšni, ki delajo proti nam... Toda pridobijo si lahko kvečjemu nekaj posameznikov. Takšne posameznike moramo razkrinkati, dognati moramo, v katerem okolišču delujejo... najpogostejše izvirajo iz intelektualnih krogov... in niso zrasli na naših tleh, temveč so bili presajeni k nam od zunaj. Res je, da imamo nasprotnika in to takega, da ga ne smemo podcenjevati. Zato ga moramo še ostreje kot doslej zatirati.“

Tito je nato znova postavil samega sebe na laž za mnoge svoje trditve v minulih letih, da vlada v njegovi Jugoslaviji enakopravnost, ko je sedaj dejal:

„Zdaj vidimo, česa si naše ljudstvo želi. Želi si živeti v skupnosti ne glede na šest republik ne glede na to, da imajo republike zdaj veliko pristojnosti, ki jih prej niso imele... Takšne družbe ni mogoče ohranjevati s kako centralistično usmeritvijo... doseči želimo, da se bodo vsi počutili enakopravne, da ne bo nihče čutil pritiska večjega, močnejšega, temveč, da bo vsakdo popolnoma svoj gospod. Tako kot je vsa Jugoslavija suverena in neodvisna, tako so v vsaki republici narodi, ki tam živijo, gospodarji na svojih tleh... samo takšna lahko ostane Jugoslavija kot skupnost naš vseh.“

Titov nepozabljivi problem je tudi tkim. samoupravljanje, ki ga izvaja „delavski razred sam“. K temu razredu je Tito v svojem govoru sedaj pristel še „pošteno socialistično inteligenco, inženirje in vse tiste, ki ustvarjajo, proizvajajo. Vsi ti so samoupravljalci, pripadniki delavskega razreda, ki je temeljna sestavina naše družbene skupnosti.“

Sramota biti Jugoslovan

Tito je spet napadel svoje lastne partije: „Včasih se tudi z ravnanjem nekaterih voditeljev in z njihovimi dokaj neodgovornimi izjavami ne morem stringati. Nekateri so začeli pozabljati, da smo Jugoslovani. Govorili so o republikah, o Jugoslaviji pa so molčali. Veljalo je skoraj za sramoto, če si priznal, da si Jugoslovan. O sebi rečem: jaz sem Jugoslovan in nič drugega tudi biti ne morem... Nikoli nisem tajil, da sem se rodil na Hrvaškem. Ampak zakaj bi zdaj poudarjal, da sem Hrvat? Dorasel sem v Jugoslaviji, sredi delavskega razreda. Takšnih pa je na stotisoče.“

„Zato ne morem dovoliti, da bi nam zdaj posamezniki, ki jih ščuvajo od zunaj, pljuvali na vse tisto, kar smo ustvarili. Ne moremo pozabiti, na primer v teh krajih — v Liki, na Kordunu itd. — da so nekoč ustaši z bajoneti metali otroke v ogenj. To ni mogoče. In naprej — ali si lahko dovolimo, da bo kdo zdaj prepeval razne šovinstič-

ne pesmi? Ne moremo... Ne smemo dovoliti, da bi se to spremenilo v kugo... da bi se spet razbohotilo sovrašstvo med našimi narodi.“

„Žalostno je, ker smo dovolili — celo znotraj ZK — da posamezniki ali skupnice delujejo proti nam, proti našemu socialističnemu razvoju. Hoteli bi, da bi prišli drugi ljudje, da bi dobili nekaj „novega“, toda to „novo“ bi pomenilo korak nazaj, korak v preteklost, tega pa ne bomo dovolili.“

Nad vsem partija

Za konec govora, ki je spet razgalil razrvanost družbe v komunistični Jugoslaviji, je Tito mimo vseh samoupravljalcev, mimo vseh „suverenih republik“ prešel na vseobsegajočo, po načelu „demokratskega centralizma“ organizirano ZKJ, ki je nad narodi, nad republikami, nad delavskim razredom: „Na čelu vsega prizadevanja pa je bila ZK, ki je opravila velikansko delo, brez katerega vsega tega ne bi dosegli... Zdaj nas čaka 2. konferenca ZKJ. To konferenco moramo dobro pripraviti... Treba je doseči popolno enotnost celotne ZKJ: naša samoupravna socialistična skupnost kot celota. Skratka, komunisti morajo še učinkoviteje delati za skupne cilje, ki smo si jih postavili... Kdor ni revolucionar, kdor ne gre naprej z duhom časa in potrebami naše družbe ne more biti komunist. Zveza komunistov mora biti revolucionarna organizacija.“

Proti ZSSR

Na zaključnem zborovanju v Karlovcu pa se je Tito večinoma dotikal zunanje političnih problemov Jugoslavije, zlasti odnosov z ZSSR: „Kakor mi spoštujemo pravico vsake države in vsakega naroda, da živi svobodno in neodvisno življenje, tako tudi ne bomo dovolili nikomur, da bi z nami drugače postopal.“

Tudi, ko je Tito nadalje trdil, da „še vedno obstojajo sile in krogi, ki se poslužujejo nasilja, da bi obvladali druge države in narode“, je mislil na ZSSR. Posebej je to še veljalo, ko je dejal, da so „cilji teh pritiskov v glavnem majhne države. In teh pritiskov ni svobodna tudi ne naša država.“

Ob mislih na njegova izvajanja v prvem govoru je malokdo mogel povsem resno jemati v poštev te Titove trditve: „Nobena tuja sila naj ne dvomi v našo odločnost in odločenost, da bomo najodločneje branili svojo svobodo in neodvisnost. Naš koncept ljudske obrambe se je spremenil v ljudsko doktrino. Hočemo, da vsakdo, ki se igra z mislijo, da bi bliskovito napadel Jugoslavijo, ve za dve stvari: prvič da bo na vsak poskus napada iz tujine od-

(Nad. na 2. str.)

NIXON V PEKING IN MOSKVO

Severnoameriški predsednik Nixon je k svojemu potovanju v Peking dodal še obisk Moskve, kamor se namerava podati po svojih razgovorih z rdečimi Kitajci. Nixon je sicer izjavil, da nima njegov obisk v Pekingu nobene zveze z obiskom v Moskvi, ali obratno, toda njegova izjava je izključno uradna. Vsakomur je razvidno, da bosta oba obiska med seboj po vsebini povezana.

V Moskvi na Nixonovo objavo, da se bo podal tudi v Kremelj na obisk, niso posvetili, na zunaj, posebne pozornosti. V sovjetskem časopisu ni bilo posebnih komentarjev. Še več: kratko poročilo o Nixonovi napovedi so sovjetski časopisi, prav vsi, brez izjeme, po naročilu od zgoraj, prinesli sicer na prvi strani, toda v spodnjem kotu. Na drugi strani pa so sovjetski časopisi v enem stavku pojasnili svojim bralcem, da je Nixon svoj obisk v Moskvi napovedal sam.

Na Kitajskem o Nixonovem obisku v Moskvi molčijo. Objavili so samo, da bo Nixon prišel na Kitajsko še pred prihodnjim majem. Nixonovi osebni odposlanec Kissinger je znova odletel v Peking, da pripravi vse potrebno za Nixonov obisk.

Komentarji o Nixonovi politiki do rdeče Kitajske in ZSSR so v svetovnem tisku in v zunanjih ministrstvih zahodnih držav različni. Nekateri opo-

VOJAŠKI MANEVRI V JUGOSLAVIJI (Nad. s 1. str.)

govoril z najširšim odporom ves narod in drugič, da bo naša država, z odločnostjo vseh svojih sil, branila pravico graditi si svoj lasten družbeni sistem.

Na manevrih so sicer preiskovali nekatero novo orožje, ki ga ima jugoslovanska vojska, bodisi od Sovjetov bodisi od zahodnih sil, utemeljena pa je bojazen, da predstavlja še tako dobro oborožena in izurjena vojska takega obsega, kakor je jugoslovanska, dejansko le majhno oviro sovjetski Rdeči armadi, če ji bodo v Kremlju kdaj dali povelje za pohod do Jadrana. Za tuje opazovalce je imelo tudi izključno notranji propagandni pomen zabrisavanja prometnih znakov na cestnih križiščih in po posameznih naseljih, da sovražnik ni vedel, skozi katere kraje se premika, kajti vsaka moderna vojska ima itak svoje specialce in se ne oziira mnogo po prometnih znakih. Od madžarske in romunske ali bolgarske meje do jadranske obale pa so za sovjške tankovske enote razdalje dejansko kratke.

Zato Titovo napovedovanje o „ljudski doktrini ljudske obrambe“ izgleda bolj kot samotolažba, kakor pa prepričljiva grožnja Sovjetom.

Slej ko prej imajo prav tisti, ki so mnenja, da je usoda Jugoslavije odvisna od zadržanja zapadnih vojaških in diplomatskih sil.

zarjajo na nevarnosti popuščanja zahodnega sveta pred sovjetsko in kitajsko ekspanzivnostjo, drugi pa menijo, da je vsaj za Nixona obisk v Pekingu in v Moskvi, praktično istočasno v prestolnicah dveh nasprotujočih si komunističnih velikanov, velik diplomatski

Pogajanja o Kitajski v ZN

Ameriški načrt o Kitajski in Formozo

V Glavni skupščini ZN so ta teden začeli debatirati o problemu včlenjenja rdeče Kitajske v ZN in vzporedno s tem o vprašanju nadaljnjega članstva Formoze.

Ameriški predlog o dveh kitajskih članicah v ZN temelji na Rogersovi zamisli obravnavanja kitajskega problema v podobnem smislu, kakor so pred ustanovitvijo ZN pred 27 leti obravnavali problem Belorusije in Ukrajine.

Kakor je znano, je Roosevelt, na prigovarjanje Churchilla, takrat pristal na tri sovjetske glasove v ZN: Rusije, Belorusije in Ukrajine. To zahtevo je postavil Stalin, češ, da so „te tri države večje in važnejše, kakor marsikatera druga članica v ZN“, dasi je nato pristal, da pa v Varnostnem svetu, kjer vlada vsemogočni veto, Moskva ne bo imela več kot en glas. Podobno hoče ameriški zunanji minister Rogers sedaj rešiti problem dveh kitajskih članic v ZN: rdeče Kitajske in Formoze.

V Glavni skupščini naj bi imeli Kitajska in Formoza vsaka svoj sedež, v Varnostnem svetu samo rdeča Kitajska. Rogers meni, da bo morala Formoza na to pristati, če hoče še obstati v ZN, prav tako pa bo moral na to pristati tudi Peking, če hoče brez ovir postati član ZN.

Rogers meni, da bo organizacija ZN pred podobnim problemom, ko bo dejansko začela funkcionirati napovedana konfederacija med Egiptom, Sirijo in Libijo. Te tri države bodo imele enega predsednika, dasi bodo ohranile svojo državno avtonomijo. Istočasno bodo ohranile vsaka svoj sedež v ZN, dasi bo nastal problem, če in kadar bo prišlo do reševanja vprašanja sedeža konfederacije v Varnostnem svetu ZN.

Dokler bosta Kitajska in Formoza različni po svojem režimu, bosta v ZN hodili vsaka svojo pot. Če se bosta režima kakor koli kdaj v bodočnosti prilagodila drug drugemu, bosta Kitajska in Formoza še vedno mogli ohraniti vsaka svoj sedež v ZN.

Amerikanci menijo, da bo na zgornji način najbolj zadovoljivo rešen problem dveh kitajskih članic v ZN, ni pa v organizaciji s 130 članic, kolikor jih danes ZN štejejo, praktično več nevarnosti, da bi mogla Kitajska kdaj v bo-

uspeh: Nixon, ki je po osebnem prepričanju in v svoji zunanji politiki odločen protikomunist, sedaj obiskuje dve središči svetovnega komunizma, medtem ko sta si Moskva in Peking v svojih doktrinskih pogledih tako nasprotni, da ne moreta organizirati niti sestanka svojih nižjih uradnikov, kaj šele, da bi se sestali njuni voditelji.

dočnosti, če bi tudi Formoza bila komunistična, z dvema glasovoma preglasovat katero važno odločitev v skupščini, kakor to doslej ni mogla storiti Moskva, ki ima v skupščini dejansko tri glasove.

Mednarodni teden

V baziliki sv. Petra v Rimu je papež Pavel VI. preteklo nedeljo proglasil k blaženim poljskega frančiškana Maksimilijana Kolbeja, ki je v nacističnem taborišču smrti Auschwitzu prostovoljno žrtvoval svoje življenje za poljskega častnika Frančiška Gajowniczeka, očeta dveh otrok. Ko je nacistični poveljnik taborišča Fritsch, kot kaznen zaradi pobega enega izmed pripornikov, izbral deset nesrečnikov za smrt z lakoto v podzemskem bunkerju, je med njimi doletela ta usoda tudi Gajowniczeka. Ta je prosil Fritscha, naj ga pusti živeti zaradi otrok, nakar se je na njegovo mesto javil pater Maksimilijan Kolbe. Po treh tednih stradanja mu je nato taboriščni zdravnik 14. avgusta 1941 s strupeno injekcijo povzročil smrt. Vatikanski raziskovalci o-koliščin in življenja patra Maksimilijana so med drugim ugotovili, da je bil on edini znani pripornik, ki je svoje življenje žrtvoval za svojega sotrpina.

Ameriški finančni minister Connally je izjavil, da „druge države kričijo kakor otroci“ vsled 10 odstotne carine na uvoz. „Težko nas je prizadela kri-za v letih 1969 in 1970, pa nismo zvrčali krivdo na Francijo, Nemčijo ali Japonsko“, je dejal Connally.

Sovjetski predsednik Kosygin je minulo nedeljo priletel na osem dnevni obisk v Kanado. Obiskal bo poleg Ottawe tudi Montreal, Vancouver in Toronto.

V Persepolisu, v Iranu, se je zaključilo slavlje ob 2500-letnici obstoja Perzije. Slavlja se je udeležilo osem kraljev, en cesar (abesinski) trije vladajoči principi, 13 predsednikov, 10 šefkov, 10 sultanov, dva ministrska predsednika, en kardinal in trije podpredsedniki, med njimi severnoameriški Agnew. Na slavlje, ki ga je vodil perzijski šah Reza Pahlevi, je prišel s svojo Jovanko tudi jugoslovanski komunistični diktator Tito.

Iz življenja in dogajanja v Argentini

PREDSEDNIKOVO POTOVANJE IN DOMAČI ZAPLETI LAJI

Že pred meseci, kmalu po prihodu generala Lanusseja na predsedniško mesto, je Argentina pričela v zunanji politiki voditi smer „odprtih mej“, ki je bila nasprotna dotedanji politiki „ideoloških mej“. Prvi javni izraz te nove politike je bil obisk predsednika sosednje države Čile, marksista Allendeja v Salti, kjer se je sestal s predsednikom Lanussejem. Kmalu zatem je bilo objavljeno, da mu bo general Lanusse ta obisk vrnil da bo pa tudi obiskal Peru in Bolivijo, ki je takrat še bila pod vladjo levčarskega generala Torresa. Ta je kmalu zatem padel. Tako se je predsednik Lanusse pretekega 13. t. m. napotil na večdnevno potovanje le v Peru in Čile.

Zbližanje s Perujem je bila precejšnja potreba, zaradi vzajemnih zlasti gospodarskih interesov obeh držav, in ker želi Argentina priti v tesnejši stik z državami t. im. Andske skupnosti. Sestanek in večdnevno bivanje so vlade in tudi opazovalci označili za „zelo pozitivno“. Ob tej priliki pa je gen. Lanusse objavil, da se argentinska politika odprtih meja tiče obeh strani, in napovedal, da se bo kmalu sestal tudi s predsednikom brazilške desničarske vlade gen. Garastazujem Medicijem.

Obisk v Čilu, v mestu Antofagasta, pa je drugo vprašanje. Kot ob prvem stiku, tako lahko tudi sedaj rečemo, da je levji del dobička odnesel Allende. Njegova marksistična vlada se precej maje, zlasti na gospodarskem polju. Stiki z Argentino, večja trgovska izmenjava, zlasti nakup živil, ki jih v

Čilu primanjkuje, pa jih Argentina lahko prav zaradi sosesštine najceneje nudi, bi levčarski vladi dale vsaj lahek oddih. Velik oddih pa dobi tudi na političnem polju, kjer tako lahko „do-kaže“ svojo „nevezanost“. To je tudi Allende krepko izrazil. Saj je zanimivo poročal dopisnik buenosaireskega t. tranjika „La Prensa“, ko je dejal, da „lega že ne razumemo več“. Gen. Lanusse, ki velja za desničarja in liberalca (ki je v privatnem življenju praktičen katoličan), je govoril obdan od rdečih zastav in Leninovih slik. Allende, izpovedan marksist in mason, pa je v nedeljo prisostvoval maši v antofagasti katedrali. Vprašanje je: kdo se bo koristil s to ideološko zmenejavo?

Medtem pa gre v državi sami razvoj naprej. Po neuspelem vojaškem udaru je precej razburjenosti. Vlada je sicer dokazala svojo moč a opazovalci napovedujejo še precej dolgo „čiščenje poimov“ v vrstah vojske. Politiki se pripravljajo na volitve, ki so še daleč, sindikalisti pa debatirajo zlasti o zedinjenju. Medtem pa gospodarstvo hira še naprej. Rezerva deviz se manjša kljub ustavljenemu uvozu, dolar na je noskočil že na 8.25 na finančni borzi.

Anton Nose – 75-letnik

V Nemčiji, kjer živi zadnje čase, je praznoval petinasedemdesetletnico svoje življenjske poti Anton Nose. Jubilant, ki je do nedavnega bival v Argentini, je gotovo eden najbolj vztrajnih, a obenem tih delavcev za našo slovensko emigrantsko stvar. Ne moremo pozabiti, koliko truda in žrtve je Anton Nose položil v tisto delo našega društvenega življenja, ki se na zunaj ne vidi, a brez njega skupnost ne bi mogla doseči svojega cilja in tako lepih uspehov.

Naš slavljeneec je doma iz vasi Podtabor v Strugah. Tam se je rodil v letu 1896. Študiral je najprej v domačem kraju, nato pa v Novem mestu. Po vrnitvi na dom je prevzel vodstvo krajevnega konzumnega društva. Aktivno je posebel tudi v krajevno javno življenje. Leta 1939 je od Konzumnega društva odkupil trgovski lokal ter je nato sam v njem vodil trgovino in gostilno.

V domačem kraju si je z Marijo Rusovo iz Čateža v Strugah ustvaril srečno družinsko življenje, ki ga je Bog blagoslovil z 12 otroci. Dva sinova sta bila med drugo svetovno vojno in komunistično revolucijo domobranca, katera so Angleži leta 1945 vrnil iz Vetrinja. Komunisti so jih z ostalimi pobili. Leta 1945 je odšel z jubilantom v emigracijo samo njegov sin Maks. Begunska leta je Nose preživel v Italiji v Monigi, Serviglianu in Senigaliji, od koder je leta 1948 prišel v Argentino. Dobil je takoj namestitve v ministrstvu za javna dela.

Pred meseci se je podal na pot v Nemčijo, kjer se je po dolgih letih zopet sestal s svojo ljubljeno družino. Sedaj živi v Nemčiji pri sinu Jožetu, ki ima v Düsseldorfu restavracijo.

Jubilantu želimo ob lepi obletnici še dolgo, dolgo življenje in zdravje, da bi tudi še v naprej mogel, z božjim blagoslovom, delati kot doslej, za prid slovenske demokratske skupnosti v tujini.

F. S. Finžgar: Razvalina življenja

V dnevih 1., 2., 3. in 9. oktobra sta Slov. gledališče in Slov. kult. akcija z združenimi močmi uprizorila Finžgarjevo Razvalino življenja na odru Slovenske hiše. Prvi večer je veljal kot slavnostna prireditev v počastitev stoletnice avtorjevega rojstva. Poročevalec se je zavoljo zadržanosti v petek udeležil druge predstave. Pripominja, da je to le časnikarsko poročilo in ne strokovna ocena predstave.

Zaradi slabega vremena (neurja s točo) se je predstava pričela skoraj pol ure po napovedanem času. Najprej je stopil na oder režiser Nikolaj Jeločnik in po precej obširnem govoru o pisatelju F. S. Finžgarju razložil svojo režisersko in dramaturško zamisel, ki jo je razvil na podlagi svoječasne kritike prof. dr. Fr. Koblarja, ki jo je napisal ob uprizoritvi Razvaline življenja v ljubljanski Drami l. 1921. V tej kritiki pravi prof. dr. Koblar, da se je Finžgar s to dramo skušal odtrgati od ljudske igre in zgraditi dramo, pa se zdi, kakor da ji v hrupu današnjih dni ni prišel do dna, ali pa si je premislil. Namenil se je, da pojde preko svojega mostu, pa je stopil nazaj in nadaljeval: „... mislim, da ga nikakor ne smemo podreti.“ Jeločnik pa je povedal, da je on s svojo igravsko skupino pogumno popeljal prek Finžgarjevega mostu, ne da bi Finžgarju kaj odvzel ali dodal. A ne samo to: dramo je tudi usodobil, izčasil, izkrajevil, izprovincializiral etc... Vsekakor zanimiv poizkus, le

vprašanje je, če in koliko se mu je vse to posrečilo.

Z odrskimi deli je skušal Finžgar izpolniti zahtevo, ki jo je svoj čas postavil Fr. Levstik, „da bi se moralo pisati v domači besedi, v domačih mislih na podlagi domačega življenja, da bi Slovenec videl Slovenca v knjigi in na odru, kakor vidi svoj obraz v ogledalu“. Finžgarjeve igre so vse tako domače, odlikuje jih bliščeča živa ljudska govorica z modrimi ljudskimi pregovori in reki. K temu mu je pripomoglo poznanje ljudskega značaja in jezika. Poleg umetniškega ustvarjanja pa je pri Finžgarju značilen sociološki vzgojni pomen njegovih iger, bodisi da kaže ljudstvu ogledalo strasti in napak, bodisi da mu kaže vrednost slovenstva in domače zemlje.

Razvalina življenja je izrazito kmečka drama, zajeta iz dna ljudskega življenja. Po zgodbi je mračna realistična podoba kmečkega življenja izpred 60 let ali še več, še preden je po Evangelistu Kreku pobujeno prosvetno in socialno delo prenovilo ljudsko življenje v mnogih pogledih. Seveda napak in strasti ni bilo mogoče povsem izkoreniniti. Vsebinska drama je — na kratko — tale: Urh Kante, žganjar in bogat kmet, ki mu je bogastva prva vrednota, prisilil svojo hčer Lenčko, da pusti posestnika Ferjana, ki ga ima rada, in vzame bogatega soseda Martina. Martin bi po svoji vesti moral vzeti Kantetovo rejenko Tono, s katero je

imel otroka, a ga zvabi denar in lepo dekle. Ta pa, prisiljena v zakon, ne more zatreči v svojem srcu ljubezni do Ferjana. Zato ga Martin in Kante skušata gospodarsko uničiti. To povzroči v Lenčki odpor in ojači ljubezen do Ferjana. V obupu začne piti. Tudi Martin se vda pijači in začne znova zalezovati Tono. Razmerje med Lenčko in Martinom postaja nevdružno. Ker se Lenčka vedno bolj približuje Ferjanu in v duhu že greši z njim, ji padeč prepriča Martin, ki jo v pijanosti zadavi.

Dane so torej vse osnove za močno dramo, a je pisatelj ni dogradil iz njih, ker ga je oviral njegov umetniški nazor (po Koblarju). Moral bi jo graditi s čisto umetniškim merilom in opustiti svoje tipičnosti ljudske igre. Zato je povsem dramatično izdelana le Lenčka, medtem ko je Tonina igra le medlo nakazana. Če bi bil izdelal dramo z enako močnim podarkom na Toni v trikotu Martin—Lenčka—Tona, bi mogla drama izzoreti v pravo podobo slovenskega Otela. Vendar pa je poleg Lenčke tudi Martin in Kante dramatično doživita poraz vsega, čemur sta služila, tako da se ima zamaše svet.

Naloga, ki si jo je zastavil Jeločnik, pač ni bila lahka in v vsem načrtu skoraj neizvedljiva. Pa je — kljub vsemu — s svojo znano neutrudno prizadevnostjo in sposobnostjo ustvaril močno in učinkovito predstavo. Izdelal jo je z veliko skrbjo tako v celoti kot v posameznostih. Najbolj je zaživela drama v drugem dejanju, kjer je tudi zgradba igre najmočnejša. Morebiti bi celo kazalo drugo in tretje dejanje združiti v eno celoto (z močnimi črtami v 3. de-

janju). Napetost namreč v tretjem dejanju popusti in že po drugem dejanju — celo v prvem — zaslutimo, kakšen bo konec. Vendar je vse take slabosti pokrila izvrstna igra in je režiserju in igravcem res treba čestitati. Kar odveč pa se zdi ponovitve besedila o krivdi (iz prejšnjega dejanja) na kraju igre. To je že pravi pouk v besedah, a tega mora gledavec sam snožati iz dejanja igre. Res je to v smislu Finžgarjevega pisanja, a bi bil krajši konec bolj učinkovit.

Po predstavi se je precej govorilo o tem, če se je poskus usodobljenja res, povsem ali le deloma posrečil. Precej jih je bilo mnenja, da ne. Če bi hotel režiser to res doseči, bi bilo potrebno spremeniti besedilo igre in ga uskladiti s sodobnostjo — ali pa napisati novo dramo z istim motivom in osnovami, primerno današnjim in splošnim razmeram. Jo postaviti v nedoločen kraj, osebe drame pa izslojiti. Razvalina življenja (Finžgarjeva) da je izrazito kmečka drama z dogajanjem na Slovenskem, z živo ljudsko, našo, slovensko besedo. Poglavitno ali prvo pri igri pa je beseda, šele potem vse drugo. Samo nevtralna kulisa, sodobna meščanska noša etc. pa ni še dovolj za usodobljenje. Če v igri nastopajo kmetje, naj bodo res kmetje, ne pa meščani. Zato je uravničeno vzklila neka žena po predstavi: „Tako se gospoda gre kmeti!“ Tudi prenositi gledalci so čutili, da se besedilo bije z igro. Precej sta se približala kmetiški podobi voznik in potovka — a tadva nista bila usodobljena. In potovk in takih voznikov že davno ni več — po usodobljenju itd.

bi morala biti prva kaka prodajavka, drugi pa šofer. Tudi ne izražajo kmečki ljudje ljubezni po meščansko, kot smo to videli v kar mučno dolgih erotičnih prizorih. Tu pač ni oporekati usodobljenja, a le pri meščanih. Če Finžgarjev most to ni pripeljal niti za korak. Na odru naj se take stvari, kadar so res potrebne, le nakažejo. Mnogo zgražanja je povzročila neprimerna beseda na koncu drugega dejanja. Finžgar te ni napisal in tudi slovenska ni. Pač pa bi v svojem vzgojnem prizadevanju, če bi jo slišal, protestiral in rekel, kot je svoj čas v ljubljanski Drami: Gledališče je posvečen kraj umetnosti, zato ga ne onečaščajmo s prostaštvom! Na ugovor, da si drugod tudi dovolijo take reči, pa je vzklil: Mar moramo Slovenci res biti vedno opice — posebno v slabosti!

Take in podobne komentarje je slišal poročevalec po predstavi. A vrnimo se k predstavi!

Poskus preokračiti Finžgarjev most in poskus usodobljenja, izčesaenja etc. je bil res po svoje zelo zanimiv. Nekaj novega. A o tem naj povedo svoje mnenje literarni kritiki!

Prave podobe kmetiškega življenja res nismo videli, a to tudi ni bil namen režije. V smislu Jeločnikove dramaturgije pa je treba reči, da je predstava dosla močan uspeh in da je večina igravcev pokazala prav umetniške vrline. Celot tisti niso preveč zaostajali, ki so imeli to smolo, da so morali igrati vloge oseb, ki jih sam pisatelj ni dovolj izdelal. A so pokazali celo več, kot jim je vloga dala. Urh Kante (Lojze (Nad. na 3. str.)

Novice iz Slovenije

PTUJ — Na dvorišču minoritskega samostana v Ptujju so 25. septembra pripravili revijo folklornih plesov iz Pomurja, Slovenskih gor, Haloz, Dravskega in Ptujkega polja. Na tej priložnosti so se predstavile folklorne skupine iz Ptujja, Beltincev, Cirkovec, Markovec, Pobrežja pri Vidmu ter plesalci iz Nedelišča in Petrinjca na Hrvaškem.

CELJE — V Narodnem domu je bil 24. septembra skupen koncert moškega zbora železarjev iz Dortmund (Nemčija) in učiteljskega zbora Emil Adamič. Nemški zbor je imel na programu narodne in sodobne pesmi domačih avtorjev ter zbor iz oper Leteči Holandec, Tannhauser in Hoffmannove pripovedke.

LJUTOMER — Fotokino klub Prlekija iz Ljutomerja je pripravil peti festival amaterskega filma. Festival je bil posvečen spominu prvega slovenskega filmarja, Ljutomerčana dr. Karla Grossmana, ki je leta 1905 posnel prva amaterska filma: Odhod od maše in Semenj v Ljutomeru.

CELJE — Na strokovnem seminarju o sodobnem književnem jeziku so strokovnjaki na živahnih razpravah obdelali položaj pouka slovenskega jezika na osnovnih in srednjih šolah; izredno so kritizirali stanje v časnikarstvu in poslovnem jeziku (mnogična občila, uradni dopisi in listine podjetij in ustanov, reklama in imena podjetij in izdelkov). Slavnosti so zlasti nasprotovali zmanjšanje ur v petem razredu osnovne šole ter zahtevali, naj republiška komisija za sestavljanje učnega načrta ustrezno upošteva pripombe praktikov in teoretikov pri končni priredbi učnih načrtov. Udeleženci seminarja so si ogledali tudi Eliotovo dramo „Umor v katedrali“, v nedeljo 25. septembra pa so se odpeljali na izlet na Kozjansko, kjer so se pod strokovnim vodstvom seznanili z zgodovino in kulturnim izročilom pa tudi z gospodarsko zaostalostjo tega dela Slovenije.

KRSKO — Priprave za prvo slovensko-hrvaško atomsko elektrarno so precej napredovale. Na razpis se je prijaviло osem interesentov, vendar so ponudbe poslali le štirje: nemška Kraftwerk Union v kooperaciji s Fiatom, švedska Assa Atom ter ameriška Westinghouse in General Electric. Na izbiri pa je pet elektrarn, ker je eno podjetje predložilo dva načrta.

LENDAVA — V tem prekmurškem

kraju so uredili sodobno tržnico, ki je občinu veljala precej denarja. S tem so hoteli ustreči gospodinjstvom, saj to pomembno občinsko središče ni imelo takega prostora. Toda po zgraditvi so gospodinjke skoraj na istem: Tržnica je za prodajalce sadja, zelenjave in drugih živil odprta le dvakrat tedensko...

LJUBLJANA — Skupnost slovenskih občin je 22. septembra razpravljala o odprtih vprašanjih stanovanjske politike in stanovanjskega vprašanja. Pri razpravi o stanovanjski politiki so bili soglasni, da je treba zvišati najemnine „družbenih stanovanj“ za 15–20%; to zvišanje naj bi stopila v veljavo že s 1. januarjem 1972.

LJUBLJANA — V slovenskih srednjih šolah je bilo letos preveč dijakov a tudi premalo. Srednje šole so namreč morale odkloniti 3350 dijakov, toda nekatere druge bi mogle sprejeti še 1500 študentov. 199 srednjih šol je letos sprejelo 24.624 dijakov, od odklonjenih pa je bilo 768 takih, ki niso imeli pogoja za vpis, ostali pa so bili odklonjeni zaradi pomanjkanja prostora. Na gimnazijah je ostalo prostih 238 mest, med temi največ na ptujski in ljubljanski — po 40, največ pa so jih morali odkloniti na kranjski — 28. Poklicna šola za prodajalce v Celju je imela kar 300 prosilcev več kot prostora.

Umrli so od 23. do 27. 9. 1971:

LJUBLJANA — Franc Južina, up., Angela Pohleven r. Špacapan (77), Dušan Renčelj, up., Edit Dimnik r. Scaria, Božena Zemljčič, Edvard Meden, žel. v p., dr. Pavel Simončič (75), stolni kanonik, Alojzija Kavčič r. Berlan, Marjan Smeraj, komercialist.

RAZNI KRAJI — Roman Eržen, geometer, Novo mesto; Rudolf Potrpin, pos., Podkum; Ivana Košir r. Megušar (87), Škofja Loka; Jaka Vodopivec, up. (87), Celje; Vera Kužnik, Trbovlje; Ana Šuperger, bivša gost., Celje; Antonija Perko r. Svet, Vransko; Iva Dolinšek, uč. v p., Dolso; Daniel Bobnar, up., Zadobrova; Marija Urbas r. Poleček, Ptuj; Terezija Žust r. Ivančič (73), Kamnik; Ivana Čelesnik, gospodinja, Jesenice; Anton Zupan, Zaloše pri Podnartu, Amalija Vavtar r. Kos (73) Črnuče; Antonija Kumelj r. Flegl, Kranj; Rozalija Gregorin r. Cerar, Dravljica; Milka Guštin r. Štolfa, vd. po banovinskem insp. (89), Sežana; Ignac Brvar, up. (85), Šentgotart pri Trojanah; Filip Škerlovnik, Ribnica na Pohorju; Viktorija Drvenik r. Repič, Koper; Štefka Škerl r. Kuštrin, Sežana; Ivan Košir, vlakovodja, Zalog; Silvester Zupančič, sprevodnik Litija; Franc Cerar, up. (92), Šentvid; Rudolf Lovšin, up., Breže pri Ribnici; Frančiška Lesar r. Šega (62), Ribnica; Marjanca Troha r. Pisljar, Idrija.

ZBORNIK SVOBODNE SLOVENIJE 1970

JE ZE IZSEL

Od nedelje, 10. t. m. je na razpolago v Slovenski hiši, po slovenskih domovih in pri vseh stalnih poverjenikih.

ZBORNIK ima 328 strani, umetniško in gorniško prilogo. Cena za Argentino znaša 2.800 starih pesov; za pošiljanje po pošti 3.000 pesov.

FINŽGAR: RAZVALINA ŽIVLJENJA (Nad. s 2. str.)

Reželj, a odlično podal praktičnega računarja, a je bil prej podoben kramarskemu židu kot kmečkemu posestniku in žganjarju. A njegova igra je bila krepka. Najbolj prepričevalni so bili prizori v drugem dejanju, kjer se oblastni veljak zruši v svojo tragiko. To je bila gotovo doslej njegova najboljša igravska ustvaritev. Izvrstna je bila tudi Lenčka (Lučka Potočnikova), ki je težko igró omahovanja med dolžnostjo in nagnjenjem igrala s pristno naravnostjo. Odrsko dognan je bil Martin (Frido Beznik), ki je podal izklesano podobo nesrečnega moža, zavedajočega se tudi lastne krivde za nesrečni zakon. Podal ga je tako človeško in umerjeno, da si čutil v njem pravega umetnika. Šele pijača mu zastupi srce in dušo. Vrednost njegovega lika je v individualni psihološki poglobljenosti. Tona (Nataša Smersu) in Ferjan (Janez Mežnar) sta z dogodki v igri sicer usodno zvezana, pa zaradi medle vloge nista mogla kaj dosti več storiti. A sta vendarle dobro in ustrezno podala vsak svojo odrsko podobo. Odlična sta bila tudi potovka Mica (Franciška Reja) in voznik Svik (Ciril Markež). Tudi scena je bila — v zahtevanem slogu — krasna (Frido Beznik) in lučni učinki (Franci Willenpart i. dr.).

Občinstvo je režiserju in igravcem izkazalo hvaležnost z dolgotrajnim ploskanjem.

— r.

S Slomškovim imenom – v Slomškovem duhu

10-LETNICA SLOMŠKOVEGA DOMA

Slomškov dom, ki družijo slovensko srenjo na področju mesta Ramos Mejía, je tako preteklo nedeljo obhajal svojo desetletnico. Za ta lep praznik so Ramos Mejía priredili velik ljudski tabor, v smislu kot so bili v Sloveniji taborji mejniki in pobudniki narodnega razmaha in razvoja ter napredka slovenstva.

DOPOLDANSKA SVEČANOST

Izredno lep dan je bil 17. oktober. Pomladansko vreme je kar vabilo na plan. In tako so se že v zgodnjem dopoldnevu rojakj od blizu in daleč pričeli zbirati v obširnih prostorih Slomškovega doma, ki je bil praznično okrašen. Veliko dvorišče in vrt sta bila vsa v slovenskih zastavah in vencih. Zlasti ti venci, sad požrtvovalnosti in dela slovenskih žena in deklet, ki so jih spletile dolge večere, so nas veselo presestetili.

Ob desetih se je slavnost pričela z dviganjem argentinske in slovenske zastave (deček in deklica v slovenskih narodnih nošah) ob zvoku obeh narodnih himen. Marjan Loboda je potem napovedal spored, in je nato še ves dan povezoval posamezne točke obširnega programa.

Pozdravne besede vsem gostom je izrekel predsednik Slomškovega doma France Vester, ki je ob tem poudarjal važnost obletnice in tega tabora. Ob koncu pa dejal:

„Naš slovenski ljudski tabor naj pripomore k spoznanju, da moramo stati trdno vsak na svojem braniku, krepko povezani med seboj, le taki bomo močan zid pred kakršnim koli sovražnikom, ki bi hotel uničiti naše svobodno slovensko življenje. Ob svetniškem liku velikega slovenskega škofa in narodnega buditelja Antona Martina Slomška bomo našli zgleda in pomoči. S Slomškovim imenom v Slomškovem duhu delajmo v bratski povezavi, in uspeh ne bo izostal.“

Blagoslovitev križa

Takoj po predsednikovem pozdravu, in ko so vsi navzoči peli „Marija, skoz' življenje“, se je razvil slovesen sprevod, ki je prenesel podobo Marije Pomagaj iz kapele na vrt. Marijino podobo so nosili fantje v narodnih nošah, katerim je sledil sprevod velikega števila narodnih noš, nato ministranti ter duhovščina. Sprevod je obšel vse dvorišče ter se ustavil ob novem križu na desni strani vhoda. Prav za to priliko je bil prostor preurejen. Majhen griček, ves porastel s travo, tu in tam drevesce, zadaj izvir vode in malo jezerce, v sredi na vrhu pa slovenski križ, tako lep in domač, da človeka v dno duše prevzame. Lepi zamisli in izvedbi moremo le čestitati.

Pod križem je najprej prebral čustvene besede in molitev Franci Holozan. Nato je delegat slov. dušnih pastirjev msgr. Orehar govoril o pomenu

križa v slovenski zgodovini in zlasti danes. Nakar je ob asistenci dr. Alojzija Starca in g. Jožeta Škrbca blagoslovil križ. Vsi prisotni so poklekli in nato zapeli „Kraljevo znam'nje križ stoji“. Zatem pa je Kristina Breznikar v narodni noši podala „V znamenju križa“; prav posebej za to priložnost jo je spenil župnik g. Gregor Mali.

Sv. maša

Po blagoslovitvi križa je bila darovana sv. maša, katero so sodarovali msgr. Orehar, dr. Starc in g. Škrbec. V pridigi je msgr. Orehar navezal svoje misli na podobo slovenskih domov: kruh, knjiga in križ Poudarjal je dvojno poslanstvo, ki ga mora dom vršiti: izpolnjevati mora človeka in gojiti kristjana. Navajal je izpopolnjevanje duha, in srca, dolžnost gojiti narodne prvine, zlasti pri mladini, ki se znaša v narodni dvojnosti. Te dolžnosti morajo izpolnjevati vsi: vodstvo doma, člani in celotna srenja. Z besedo spodbude za bodoče delo je msgr. Orehar zaključil svoj nagovor.

Pri maši so z molitvijo sodelovali vsi prisotni in številno pristopili k obhajilu, pel pa je zelo lepo ramoški pevski zbor.

Pozdravi predstavnikov

Takoj po maši je bila v mali dvorani pripravljena domača zakuska za vse predstavnike domov in organizacij. Ob tej priliki so predstavniki tudi prinesli in izrekli svoje čestitke Slomškovi domu, ter napili njegovi bodočnosti. Napitnico je najprej izrekel predsednik doma France Vester, ki je po pozdravu navzočih izrekel svoj „Na zdravje vseh slovenskih taborov v svetu — na zdravje vseh slovenskih graditeljev — na zdravje naše domačije!“

Sledil je pozdrav in napitnica najprej predsednika narodnega odbora in načelnika SKD-SLS g. Miloša Stareta. Pozdrave kanadskih Slovencev je prinesel član NO dr. Urbañč. V imenu Zedinjene Slovenije je spregovoril njen predsednik g. Božo Stariha. Napitnico je nato izrekel dušni pastir ramoške skupnosti g. Jože Škrbec. V imenu Slovenske kulturne akcije in slovenskega oddelka ukrajinske univerze je pozdravil univ. prof. dr. Vinko Brumen. Za društvo Slovenska Pristava je prinesel pozdrave njegov predsednik Franc Pernišek. V imenu doma iz Berazateguija in borčevskega društva Tabor je čestital g. Ivan Korošec. Pozdrave menašičkih Slovencev je prinesel g. Jože Šturm, ki se je pred dnevi mudil v daljni provinci. Čestitke Krščanskega socialnega gibanja in Družabne pravda je izrekel g. Ljotje Erjavč. V imenu zavetišča dr. G. Rožmana je spregovoril predsednik g. Matevž Počočnik. Čestitke Zveze slovenskih mater in žena je izrekla predsednica ga. Pavlina Dobovškova. Za Slov. državno gibanje je navitnico izrekel g. Vule Rupnik. Dr. Julij Savelli je spregovoril v imenu pevskega zbora Gallus. In končno je še g. Ivan Ašič, predsednik kreditne zadruge SLOGA, pozdravil v imenu te ustanove.

Predstavniki organizacij in domov so se še pomudili v prijetnem razgovoru, nakar jih je vodstvo doma privabilo na kosilo, ki je bilo zanje servirano v mali dvorani. Še mnogi rojaki pa so tudi ostali v domu v domačem pogovoru in se poslužili okusnega kosila.

POČITNICE V CORDOBI

Kdor jih želi preživeti v izredno zdravem gorskem zraku, naj se javi priporočeno čim prej na naslov:

Hanželič Rodolfo
San Esteban
Sierras de Córdoba

Kraj je zelo lep, 1.000 m nad morjem in posebno ugoden za zdravljenje astme, revmatizma, dihalnih organov, živcev, grla; ni pa primeren za težje srčne napake, visok krvni pritisk in za odprta pljuča. Dom bo odprt samo za Slovence od 12. januarja do 28. februarja. Prej samo izjemoma le v primeru nujne potrebe.

ZA MESEC DOBRODELNOSTI

„Vsak človek — pomoč drugemu“ (Opción, 1. 1970, št. 6, str. 23)

Duhovna ali materialna.

Sočlovek mi je pomagal do gospodarskega, kulturnega, socialnega, verskega stanja, v kakršnem se nahajam. Dolžan sem mu vračati. Tudi Gospod to zahteva.

POPOLDANSKO ZBOROVANJE

Nekoliko po četrti uri se je pričel popoldanski del tabora. A že precej pred to uro so se obširni prostori Slomškovega doma napolnili z rojaki, ki so prišli iz vseh krajev Vel. Buenos Airesa.

Govor predsednika Slomškovega doma

Marjan Loboda je napovedal začetek in izrekel posebne pozdrave doma odličnim gostom in vsem rojakom, ki so prihiteli na ramoško slavo. Zatem je na vse zbrane naslovil svoj govor predsednik Slomškovega doma g. France Vester, ki je v začetku omenjal nastanek doma in ves s tem povezan trud. Nato je nadaljeval:

„Mnogo težav in ovir smo imeli, pa saj tudi naš zavetnik ni bil brez njih. Še domači ljudje so ga skušali brezobzirno odriniti. To je skoro vedno usoda mnogih javnih delavcev in ustanov. Od Slomška pa se moramo učiti zvestobe in stanovitnosti, kljub nasprotovanjem in razočaranjem. Od njega se moramo učiti iznajdljivosti in vesele podjetnosti, poguma, svetosti. Slomškova vrlina je bila, da je znal vse prilagoditi časovnim in krajevnim okoliščinam. Letos poteka 120 let od ustanovitve družbe sv. Mohorja v Celovcu. S tem dejanjem je storil neprecenljivo uslugo našemu narodu, med katerega je prav po tej Slomškovi ustanovi šlo milijone dobrih knjig. Če danes med Slovenci skoro ne poznamo nepismenosti, je to v veliki meri zasluga Slomškove Mohorjeve družbe.

Mi v širnem svetu, bi se morali vsak dan resno zastavljati vprašanje: Kaj bi danes storil Slomšek, če bi živel na našem ali našem mestu? Kaj bi storil on za naše družine, mladino, našo srenjo, našo celotno skupnost?

S Slomškovim imenom — v Slomškovem duhu!

To je bilo vodilno geslo vseh deset let, prav to naj bo vodilna misel našega programa tudi za bodočnost!

Bog vas živi!

Njegove besede so navzoči sprejeli z velikim odobravanjem.

Taborne misli

Razvil se je spored. Med posameznimi nastopi in točkami pa so bile vpletene besede bivših predsednikov Slomškovega doma, ki so ob tej lepi obletnici na taboru podali svoje misli o desetletnem življenju in delu.

Na oder je stopil France Pergar in zbrane nagovoril o važnosti poslanstva, ki ga dom vrši za narodno ohranitev. Spodbujal jih je k vztrajnemu delu še v bodočnosti za dosego ciljev, ki so bili ob ustanovitvi zastavljeni.

G. Marjan Šiferer je govoril o potrebi, da bi se delu priključil čim širši krog ramoških rojakov. Poudarjal je bistvo doma in njen pomen za mladino, ki naj tudi dobiva izročila svojih prednikov. V tem je treba vztrajati.

Zlasti o potrebi povezave med člani in vsemi, ki delajo za Slomškov dom in našo skupnost je govoril g. Herman Zupan ml. Povzel je besedo pokojnega župnika Janeza Kalana in zaklical: „Fantje, držite skupaj!“

Tudi g. Janez Brula se je nanašal desetletnico in našo skupnost. Zatrjeval je da smo „drobec, ki naj živo utripa in ponosno sodeluje pri usodi slovenskega naroda.“ Pokazal je nekako (Nad. na 4. str.)

PROGRAM PROSLAVE NARODNEGA PRAZNIKA

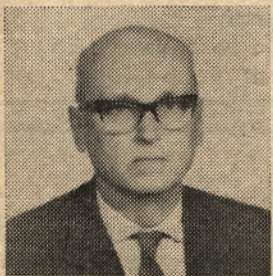
Ob 19 v kapeli sv. maša.

Ob 20 v veliki dvorani Slavnostna proslava, ki vsebuje tudi folklorni prikaz, pod naslovom „Slavospev slovenstvu in slovenski narodni noši“. Besedilo je spisal dr. Tine Debeljak, režira Maks Borštnik. Nastopajo dekleta in fantje v raznih slovenskih narodnih nošah in sicer v gorenjski, koroški, primorski, ljubljanski, belokranjski in štajerski.

Za kritje stroškov prireditve in slavnostne večerje prispevek 15 pesov za osebo.

Prijavite se pravočasno, če le mogoče do 24. t. m. pri vseh domovih, osrednjih organizacijah ali Slovenski hiši.

V spomin g. Igorju Domiclju

Pod oknom tvoje bolniške sobe se je prebujala pomlad; vse je brstelo in kililo k novemu življenju. Tebe pa je mučila in glodala nezgodna bolezen.

lezen ter ti črpala življenjske moči. Naravnost herojsko si se ji postavljaval bran skozi tri leta. Izredno močna volja, s katero si se oklepal življenja, ti je pomagala in te krepila v tvoji borbi. A navsezadnje, po vrnitvi iz Pariza koncem avgusta tega leta kjer ti je ugasnilo zadnje upanje na ozdravitev, te je bolezen duševno utrudila in izčrpala, in tako si dne 5. oktobra vdano izročil svoje zadnje življenjske sile v roke Vsemogočnega.

Odela se je v črno tvoja družina, žena, oba sinova, tvoja preko devetdesetletna mati in Ljubljani in tvoji sestri. V znak žalovanja sta za en dan zaprli svoja vrata in ustavili ves gospodarsko-industrijski obrat podjetji VIGOR SACIF in PAPELBRIL SACI, ki si ju ti ustanovil, jima predsedoval in ju z neumorno silo in ljubeznijo vodil prav do zadnjega. Zajokala je slovenska skupnost ker s teboj je legel v grob veliki sin slovenske zemlje, ki v novem svetu nikdar ni zanimal svojega slovenskega izvora. Veliko bi se dalo povedati o tvojem predvojnem in medvojnem delovanju v korist naše skupnosti; o tvojih moralnih in materialnih podporah našim tukajšnjim kulturnim ustanovam povojne dobe.

Obdarovan si bil z odprtim značajem ter mehkim in sočutnim smreem, ti je tekom življenja omogočilo pridobiti

biti si veliko prijateljev tako v privatnem življenju kakor tudi v velikem poslovnem svetu. O vsem tem pričajo nešteti obiski, ki si jih bil deležen tekom tvoje bolezni, zlasti pa še zadnje slovo v nepretrgani vrsti kropilcev ob tvojem mrtvaškem odru in številno spremstvo na zadnji življenjski poti, na pokopališče v Olivos.

Naj ti Vsemogočni, po toliki meri trpljenja v zadnjih letih, podeli zasluženo mesto med njegovimi izvoljenci! Počivaj v miru!

Pokojni Igor L. M. Domicelj se je rodil dne 2. avgusta 1902 v Zagorju na Krasu. Študiral je na Dunaju in v Trstu, kjer je potem stopil v službo v tržaško podružnico Ljubljanske Kreditne Banke do njene likvidacije leta 1927, ko je podružnica morala prenehati s svojim delovanjem. Še istega leta se je izselil in prišel v Buenos Aires meseca septembra. Prva njegova služba v Argentini je bilo mesto dopisnika v tujih jezikih za „Interflora“ v „Casa Luis Constantini“. Nato je deloval kot administrator v „Imprenta López“, kjer se je lotil organizacije tiska in založbe knjig. L. 1944 je vstopil kot družabnik v „Editorial Ayacucho“, kjer je ostal do l. 1947, ko se je osamosvojil in ustanovil „Talleres Gráficos Vigor“, firma ki jo je leta 1959 spremenil v delniško družbo. Podjetje Vigor SACIF skupno s firmo Papelbril SACI, ustanovljeno l. 1960, zavzemata važno mesto v grafični in papirni industriji.

Pogreb je bil v četrtek, 7. oktobra na pokopališču v Olivos. Na tej zadnji poti so ga spremlili številni prijatelji in znanci. Na grobu so se poslovili od njega v imenu sodelavcev dr. France Mihelič, v imenu osebnih prijateljev Alberto Viller ter inž. Teodoro Švigelj, v imenu Zedinjene Slovenije in Slov. Kulturne akcije pa dr. Tine Debeljak.

10-LETNICA SLOMSKOVEGA DOMA
(Nad. s 3. str.)

tere pomanjkljivosti a zahteval optimizma, in zlasti dela za mladino.

Vse govornike je obkinito nagradilo za njih misli s burnim ploskanjem.

Nastopi

Med govore bivših predsednikov so se razvrstili razni nastopi, ki so bili res ljubki in lepo izvedeni. Izvajala jih je po večini mladina in pa najmlajši. Radi bi se ob njih malo dalj pomudili, a je težava s prostorom. Naj torej vsem izrečemo priznanje, kot jim ga je s svojim aplavzom podalo občinstvo.

Posamezne točke so izvajali otroci Slomškove šole, pod vodstvom gđc. Anice Šemrovove. Sledila sta mladinska nastopa; najprej dekleta pod vodstvom gđc. Bernarde Opekove, nato pa fantje, katere je pripravil Heri Zupan. Narodne plese je uprizorila šolska mladina, vodila jih je ga. Ema Blejčeva. Ramoški zbor, pod vodstvom g. Gabrijela Čamernika je doživeto zapel več narodnih pesmi. Lepo so donele ušesom in srcu tudi pesmi mladenk, šolskega zbora (vodila gđc. Mojca Prešernova) in zlasti še kvarteta Finkovih. Izven programa je nastopila tudi še berazateška šolska skupina.

Govor g. Miloša Stareta

Zaključno sliko so tvorile vse narodne noše, ki so se zbrale na odr. Prednje je tedaj stopil predsednik NO in na zbrane rojake naslovil svoje besede:

Postavili ste križ in ga danes blagoslovili. Križ, simbol krščanstva. Prireditev sama pa se vrši na tem lepem vrtu Slomškovega doma, med vihrajočimi slovenskimi zastavami. Križ in slovenske zastave.

Leta 1945 smo si naložili križ berzstva in v svojih srcih vzeli s seboj nezlomljivo slovensko zavest. Danes ni samo desetletnica tega lepega doma, ki je uspeh vztrajnega dela in velikih žrtev, ampak je tudi praznik zmagovalstva. Naša izseljenska stavba temelji na krščanstvu in slovenstvu. Na teh temeljih smo zmagali.

Tisti pa, ki so doma prevzeli oblast, niso izpolnili obljub, ki so jih dali. Nobene! Niso rešili družbenih vprašanj in so poglobili socialne razlike. Po njihovi izjavi in ugotovitvah spoznavamo, da so doživeli poraz. Doživeli so ga, ker so gradili na materializmu in zavrgli krščanstvo, slovenstvo pa so zamenjali s partijo. Poraz doma je poraz materializma in partije.

Pred dobrim tednom je visok komunistični funkcionar zatrjeval, da cilja niso dosegli, ker je bil čas prekratek. Zatrjeval je, da je za doseg cilja potrebno delo večih generacij. Mi pa vemo, da to ni res. Dokler bodo gradili na materializmu in se borili za interese partije in ne za slovenstvo, so obsojeni na poraz.

Svoj govor je zaključil z besedami o bodočih nalogah Slomškovega doma. Ni treba biti zaskrbljen, je poudarjal govornik. Ves današnji spored je izvajala mladina srenje Slomškovega doma, in to nam daje poročstvo, da bo šla tudi v bodoče pot tega doma k novim zmagam in uspehom.

Bučno odobravanje je sledilo Staretovim izvajanjem.

Zaključek

Tedaj so prišle v prve vrste žene v narodnih nošah in v znak hvaležnosti ramoške skupnosti podale vsem bivšim predsednikom lectova srca. Predsedniki so se nato zbrali na odr, kjer so bili deležni toplega aplavza rojakov.

Ob koncu so se predstavniki narodnih noš Tone Bidovec, France Šturm, gđc. Mila Hribarjeva, ga. Joža Andrejakova in gđc. Kristina Breznikar, prebrali Slomškove izreke o slovenstvu in slovenski besedi. S tem je bil program veličastnega tabora zaključen.

Rojaki so se še dolgo pomudili v domu, medtem ko je bila najprej izžrebana lepa slika s slovenskim Gasparijevim motivom, in pa še sodček vina, ki so ga za to priliko poslali Bajdovi iz Mendoza, ki je bil razstavljen na „štantu“.

Ko se je znočilo, pa so bili na platnu prikazani še najlepši motivi, 397 diapozitivov iz desetletnega življenja Slomškovega doma. Življenja, ki je ob tem jubileju prišlo gotovo v svoj najlepši razcvet.

Slovenci v Argentini

Osebnosti

Ob drugi obletnici smrti pokojnega glavnega urednika Svobodne Slovenije g. Jožka Krošlja, bo zanj sveta maša 1. novembra ob pol desetih v kapeli Slovenske hiše v Buenos Airesu.

Viktor Sulčič, znani buenosaireski arhitekt, slikar in pisatelj, se je moral podvreči operaciji in to prav na predvečer pogreba Igorja Domiclja, s katerim ga je vezalo tesno prijateljstvo. Arhitektu Sulčiču narodno zavednemu primorskemu rojaku, želimo čimprej njega okrevanja.

Krst. V nedeljo, 10. oktobra, je bil v San Andres krščen Pavel Damijan Filipič, sin Janka in ge. Marije roj. Avgustin. Krstil ga je g. Jure Rode. Čestitamo.

Družinska sreča. V družini Avgusta Poglajen in ge. Marije roj. Babnik so dobili hčerko Silvijo Marijo. Naše čestitke.

Nov slovenski diplomant. Na univerzi v Mendoza je diplomiral za strojnega inženirja Marko Ocvirk, sin ing. Maksa in ge. Majde roj. Mlakar. Čestitamo.

Poroka. Dne 2. oktobra sta se v cerkvi sv. Juda Tadeja v Ituzaingó poročila Tomaž Erjavec in gđc. Noemi Pozo Gaete. Za pričo sta bila ga. Ida in Lojze Erjavec. Poročno sv. mašo in poročne obrede je opravil prelat Franc Novak. Novoporočencema toplo čestitamo.

Žalostna novice. 19. septembra t. l. je umrl utopljen v Escobarju 16-letni fant Ivan David Matelič. Prizadeti družini naše sožalje.

OBVESTILA

PETEK, 22. oktobra 1971:
V Slovenski hiši ob 20 seja Zveze ekrajnih šolskih svetov.

SOBOTA, 23. oktobra 1971:
Pevski koncert v San Martinu.
V Slomškovem domu ob 21. Pomladanski ples. Sodeluje Salvex.

NEDELJA, 24. oktobra 1971:
V Slovenski hiši Misijonska proslava s tridejanko: Gospodova ura.
V Našem domu po slovenski maši sestanek žena in deklet iz San Justa. O sedanjih modi bo predavala gđc. Vlada Remec.

V Slovenskem domu v Carapachayu ves dan tradicionalni pomladanski piknik.

V Zavetišču dr. G. Rožmana po maši (ob 11) prijateljsko kosilo (asado).
V Slovenskem domu v San Martinu po maši ob 10 informativni sestanek o delu in poslovanju Slovenske hranilnice — SLOGA.

ČETRTEK, 28. oktobra 1971:
V Slovenski hiši ima Zveza mater in žena ob 16.30 predavanje ge. Vere Debeljak: Slovenska žena za svobodo naroda.

SOBOTA, 30. oktobra 1971:
Slavnostna prireditev in večerja v Slovenski hiši v proslavo narodnega praznika 29. oktobra.

NEDELJA, 31. oktobra 1971:
V Rožmanovem zavodu v Adrogué 20-letnica ustanovitve.

V Hladnikovem domu ob 12 „Buhov“ asado.

GALLUSOV KONCERT

Rojake opozarjamo na koncert, ki bo v ciklusu zborovskih nastopov, katerega prireja Ravnateljstvo za kulturo pri moronski občini, izvajal slovenski pevski zbor Gallus v nedeljo, dne 24. oktobra, ob pol osmih zvečer v Hurlinghamu, v dvorani kluba Defensores de Hurlingham. V prvem delu bo nastopil otroški zbor občine Merlo, v drugem Gallusov zbor. Pel bo deset pesmi slovenskih skladateljev: Gallusa, Adamiča, Šijanča, Jobsta (dve), Tomca, Liparja, Kreka, Foersterja in Prelovca. Klub Defensores de Hurlingham je v neposredni bližini postaje in ob njej nekoliko nazaj, na ul. Chur-

chill. Do tja vozi več kolektivov, zlasti 182, ki vozi v José C. Paz. Ejército de los Andes. Gres prek proge

DRUSTVENI OGLASNIK

5. prosvetni večer bo 23. oktobra 1971 in sicer bo predaval prof. p. Jacinto Luzzi o temi: „Po srednji šoli kam?“ Vabljeni predvsem dijaki, ki končujejo srednjo šolo in starši.

Seja zveze šolskih svetov bo 27. oktobra ob 20. v prostorih Zedinjene Slovenije.

Seja učiteljskega sveta ZS bo v sredo, 27. oktobra ob 19.30 uri. Prvi del seje bo za pripravo šolske knjige.

Slovensko zavetišče dr. Gregorija Rožmana

bo pripravilo v nedeljo, 24. oktobra, v zavetišču, Martin Fierro 4262, Barrio Peluffo, San Justo

PRIJATELJSKO KOSILO (ASADO)

Ob 11 sv. maša za pok. Skebetom Cirilom in Kresnikom Borisom.

Pridite in podprite gradnjo zavetišča, ki je že v teku

SDO in SFZ Ramos Mejía

vabita na

POMLADANSKI PLES

ki bo v soboto, dne 23. oktobra, ob 21.

Sodeluje orkester Salvex

Slovenski dom Carapachay 24. oktobra

TRADICIONALNI POMLADANSKI PIKNIK ves dan

Po maši skupno kosilo, ob 18 pa se nam bo predstavil domači ansambel.

Nedelja, 31. oktobra, ob 12

V Hladnikovem domu v Slovenski vasi

„BUHOV“ ASADO

(Dobiček je namenjen potrebam misijona rev. Franca Buha CM na Madagaskarju)

Vstopnice po \$ 10.—, za otroke do 12. leta po \$ 5.—

Sloves domačnosti Slovenske vasi bo tudi to pot prišel do izraza.

SDO

SFZ

19. MLADINSKI DAN

7. novembra na Pristavi

Pripravlja in vabi mladina vseh krožkov in odsekov Vel. Bs. Airesa

5. prosvetni večer Zedinjene Slovenije

v soboto, 23. oktobra ob 20. uri

PO SREDNJI ŠOLI KAM?

Predaval bo univ. prof. Jacinto Luzzi

Predavanje je namenjeno srednješolski mladini, ki se mora odločiti za poklic. Vabljeni dijaki in starši!

Rožmanov zavod v Adrogué

31. OKTOBRA: 20 - letnica:

ob 11: sv. maša, nato kosilo

ob 15: „POSLEDNJE USTOLIČENJE“ Fr. Brenk

Priredba in režija: MARIJAN WILLENPART

Pridite: starši gojencev, bivši zavodarji, dobrotniki, prijatelji, rojaki!

Veseli vas bomo!

Obleko krojaču, čevlje čevljarju, avto mehaniku, za naložbe vašega denarja pa je najboljša

KREDITNA ZADRUGA S. L. O. G. A.

(Cooperativa de Crédito Ltda.)

Bmé Mitre 97

T. E. 658-6574

Ramos Mejía

Uradne ure: ob torkih, četrtek in sobotah od 16. do 20. ure

Pripravljamo novo izdajo slovenskega telefonskega imenika. Prosimo vse rojake, ki imajo telefon, da nam sporoče svoje številke do 30. novembra 1971.

ROJAKI! V Slovenski hiši 24. oktobra ob 16: PROSLAVA MISIJONSKE NEDELJE z govorom Franca Sodje CM in z misijonsko dramo v treh dejanjih; GOSPODOVA URA. - VSI VABLJENI!

ESLOVENIA LIBRE

Editor responsable: Miloš Stare

Director: Tone Mizerit

Redacción y Administración:
Ramón Falcón 4158, Buenos Aires
T. E. 69-9503
Argentina

Uredniški odbor:

Miloš Stare, Pavel Fajdiga,
dr. Tine Debeljak, Slavimir Batagelj
in Tone Mizerit

Correo Argentino Central (B)
FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 5775
TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 3824
Registro Nacional de la Propiedad
Intellectual N° 1.086.173

Naročnina Svob. Slovenije za leto 1971:
za Argentino \$ 3.500.—. Pri pošiljanju po pošti \$ 3.600.—. — ZDA in Kanada 13 USA dolarjev; za Evropo pa 15 USA dolarjev za pošiljanje z avionsko pošto. — Evropa, ZDA in Kanada za pošiljanje z navadno pošto 9 USA dol.

Talleres Gráficos Vilko S.R.L., Estados Unidos 425, Buenos Aires. T. E. 33-7213

ZVEZA ŽENA IN MATER

Že pred meseci je Zveza žena in mater sprožila iniciativo pri svojih krajevnih odborih za nastop slovenskih narodnih noš o priliki slavlja slovenskega narodnega praznika, ki bo v soboto, 30. oktobra, v Slovenski hiši pod naslovom „Slavospev slovenstvu in slovenski narodni noši“.

Razen tega hočemo žene in matere še posebej počastiti 53-letnico prve slovenske vlade in sicer na rednem mesečnem sestanku, ki bo v četrtek, 28. oktobra, ob pol petih popoldne v mali dvorani Slovenske hiše.

Predavanje na tem sestanku bo imela gospa Vera Remec-Debeljak pod naslovom „Slovenska žena za svobodo naroda“. S tem predavanjem hočemo žene in matere počastiti spomin slovenskih žena, ki so v letu 1917 v kratkem času zbrale nad 200.000 podpisov za majniško deklaracijo, ki je bila samo odmev večstoletnih borbe za slovensko samostojnost, pri čemer je imela levji delež zavedna slovenska žena.

Vabimo slovenske žene in matere, da se tega sestanka v velikem številu udeležijo.

O odpravah na kontinentalni led v letih 1970 in 1971

bo imel skioptično predavanje g. Peter Skvarča v petek, 12. novembra, ob 20 v mali dvorani Slovenske hiše. Predavanje se vrši pod okriljem Slovenskega planinskega društva v Bs. As.

UNIV. PROF.

DR. JUAN BLAZNIK

Zahtevajte določitev ure na telefonu 49-5855
C. José E. Uriburu 285, Cap. Fed

špecialist za ortopedijo
in travmatologijo

Ordinira v torek, četrtek in soboto
od 17 do 20